

Z listu (2005)

...Ale mám z toho zmiešané pocity, keď sám seba nazvem buddhista. Vlastne vôbec mám zmiešané pocity, kedykoľvek mám vyjadriť niečo o sebe.

Rád by som Ti napísal niečo o sebe a o duchovne. Ale s tým si neviem poradiť už asi dva roky. Ja už to ani nenazývam duchovno. Už nedelím svet alebo život na duchovný a materiálny. Kedysi pre mňa bolo duchovno oddelené od materiálna, bolo to niečo lepšie a vyššie, vznešenejšie a oslobodzujúce. A materiálne bolo každodenným svetom nepríjemných povinností a kolobehom neuspokojujúcich slastí. Bludisko bez nádeje. Ale dnes som niekde inde. Viacej v sebe. Čím hlbšie sa v sebe usadím, tým viac si uvedomujem nekonečnosť duše.

Má duša dno?

Človek je hádanka v pohybe. Vlna na mori zvanom Boh. Sem – tam sa vynorí a zase vnorí... Každý z nás je výhonok vyrastajúci z boha. Lenže všetci sme na to zabudli... Boh sa hrá na schovávačku. Schoval sa do ľudí, zvierat, rastlín a vecí a teraz sa tvári, že sa nevie nájsť.

Hranica medzi materiálom a duchovnom zmizla. Nikdy tam nebola. To som si ju ja sám vymyslel. Dnes je všetko obohacujúcou skúsenosťou. Vlastne vždy bolo. Ide o to, či chcem. Kto chce získať múdrosť, musí byť ochotný vzdať sa hlúposti. Kto chce nesmrteľnosť, musí sa vzdať smrteľnosti. A to sa nám vôbec nechce. Radi si ponechávame to, na čo najviac nadávame.

Moje korene sú v bohu. Čo mi bráni pustiť miazgu až do koruny? Nevedomosť...

Každý máme svoju vlastnú cestu. Nemožno ju nájsť, ani na ňu vykročiť. My už na nej sme od počiatku vekov. Každý sme svojou vlastnou cestou. Preto nech robíme čokoľvek, toto je tá naša cesta, nemôžeme zablúdiť, nemôžeme z nej zísť. Nieкто alebo niečo nás stvorilo a my sme na to zabudli. Stvorili sme si také životy a také masky, aké máme. Ale hlboko pod tým všetkým je svetlo, pravda život. Pravá cesta. Myslíme si, že sme sa vyhnali z raja a zabúdame, že my stále sme v raji a nemôžeme byť inde. Nemôžeme sa oddialiť od boha. To je nemožné. Nemôžeme sa oddeliť sami od seba, od toho, čím v skutočnosti sme.

Tieto riadky sú len reťaze zo slov, márný pokus sputnať svoje najvznešenejšie predstavy do stálej formy, aby som si z nich zostrojil barličku. Aby som sa touto barlou mohol oháňať pred druhými.

Naše telo je chrámom božím, naše srdce je oltárom, jedinou obetou môžu byť naše činy. Vyjadrovať v každom okamihu svoje áno na tento svet, to je sviatosť oltárna.

...

Pravý satan nie je niekde tam vonku. Pravý pokušiteľ sa skrýva vo mne.

...

Boh nestvoril svet. Svet sa z neho vynoril, vyrašil.

...

Život žije seba samého skrze mňa

...

Niet úniku, niet kam uniknúť, niet pred čím unikať

...

Fyzické telo, je hrob, ale len, keď sme otrokom jeho túžob. Telo je pole, kde je zakopaný poklad.

...

Kto chce žiť, musí zomrieť.

...

Neprišli sme na tento svet, my sme z neho vzišli ako listy zo stromu.

...

Boh je vo vnútri. Podľa védanty (indická stredoveká filozofia) je boh zospodu a hrá svet zvnútra.

...

Viac ma momentálne nenapadá. A o buddhizme neviem, čo by som mohol napísať tak, aby som Ťa nepomotal a sám sa v tom nezamotal.

...

Na záver niečo, čo nie je odo mňa, ale asi z Indie. No, ale vybral som to ja, takže aj tak je to vlastne odo mňa:

Ak On je oceánom, duša je kvapkou.

Ak On je ohňom, duša je iskrou.

Ak On je najvyššou Skutočnosťou, duša je naším skutočným Ja.

Duša je v Bohu, Boh je v duši.

On je Najvyššia Bytosť, alebo Najvyššie Vedomie, duša je individuálna bytosť, alebo individuálne vedomie.

Tieto riadky nie sú moje názory, je to moja skúsenosť, zažil som to a zažívam to....

Dobrú chuť a príjemné prežívanie

P.S.: Keď tancujem, ľahko sa stane, že búram domčeky z karát:)

Plevy zo zrníek múdrosti (25. 9. 2007)

Náboženstvo ako individuálna cesta tam. Nie davová psychóza, ani inštitucionalizovaná doktrína.

Náboženstvo ako prostriedok – loďka pre plavbu na druhý breh. Keď sa preplavím na druhú stranu, vystúpim a loďku nebudem vláčiť so sebou.

Náboženstvo nie ako strach pred trestom (zatratením), ani ako túžba po odmene (spáse).

Náboženstvo nie smerom von a hore k nebesám, ale do Vnútra, do Srdca, k Zdroju vlastneho Bytia, k Prameňu.

Náboženstvo zo Srdca. Na základe zážitku, vlastnej skúsenosti, poznania – gnósis.

Človek nie je oddelený od Boha, len si to myslí, verí tomu.

Samozrejme je tu riziko, že človek namiesto objavenia Boha v sebe zbožští seba samého, spraví si modlu zo svojho ega.

Na počiatku bolo Ticho, potom prišla myšlienka až potom slovo. Hľadaj Ticho v Sebe. Ticho obsahujúce myšlienky. Ticho, z ktorého vzišlo všetko...

Prirodzenosť človeka je zakrytá nevedomosťou, egoizmom, ilúziou vlastného ja.

Nechat' život žiť seba samého skrze mňa.

Boh poznáva sám seba cez každého človeka. Stvoril, aby prostredníctvom stvoreného poznal seba.

Podaril sa mi husársky kúsok: hoci som buddhista, napísal som vierovyznanie bez jediného buddhistického slova. :)

Ježiš – človek, ktorý dosiahol duchovný stav Kristovstva. Príbehy o ňom nemajú byť historickými faktami, ale mýtom (mythos) – živým príbehom o každom z nás, o človeku, o Vnútorom človeku, o Svetle v nás. Príbehom o Ceste človeka k Sebe samému, k Stredú duše.

Ježiš nebol ani nebude jediným, ale jedinečným. Koľko ľudí toľko ciest k Bohu.

Environmentalizmus

Nemožno zaviesť ochranu prírody zhora (zákony, príkazy, nariadenia...). Tým si musí prejsť každý človek sám. Sám v sebe rozvinúť vzťah k prírode.

Environmentálne cítenie je len jednou etapou, jednou časťou rozvoja človeka – sebaepochopenia, sebaaprijatia.

Evolúcia „stvorila“ človeka. Teraz je čas na to, aby človek „stvoril“ Človeka zo seba. **Involúcia**: rozvoj človeka do Vnútra – sebaapoznanie, sebaaprehĺbenie, sebaaprijatie, sebamilovanie. Involúcia – človek pretvára seba samého – pretavenie, vnútorná alchymia, premena z húsenice na motýľa.